RETTENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
11. maj 1995

Sag T-569/93

Andrew Macrae Moat
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Afvisning«

Fuldstændig gengivelse på engelsk . . . . . II - 305

Angående: Påstand om annullation af en række udnævnelser og forfremmelser før 1991 og om erstatning af det tab, som sagsøgeren hævder at have lidt.

Udfald: Afvisning.

Resumé af kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Sagsøgeren, som er tjenestemand i lønklasse A4 ved Kommissionen, blev i november 1992 underrettet om, at der fandtes en fortegnelse over hans personlige aktmappes bevægelser, og efter at han havde fået en kopi heraf den 8. februar 1993,

indgav han den 11. februar 1993 en klage over, at hans personlige aktmappe i strid med vedtægtens artikel 45 åbenbart ikke var blevet konsulteret, da Kommissionen besluttede sig for et vist antal udnævnelser til stillinger som kontorchef eller som chef for en enhed, som han havde ansøgt om, og forfremmelser til A3 for året 1992. Den 25. marts 1993 indgav han en tilsvarende klage over forfremmelserne til A3 for året 1991. Afvisningerne af disse to klager var genstand for sag T-506/93, hvori Retten ved dom af 21. februar 1995 (Sml. Pers. II, s. 147) for en del afviste sagen og i øvrigt frifandt sagsøgte. Den 25. marts 1993 anmodede sagsøgeren ligeledes Kommissionen om at meddele ham, i hvilke tjenestegrene de personer arbejdede, som ifølge fortegnelsen over bevægelser havde konsulteret hans aktmappe før 1991, for at han kunne tage stilling til, om det var hensigtsmæssigt at indgive en klage over udnævnelser og forfremmelser, som var sket før denne dato.

Efter at Kommissionen havde svaret den 29. april 1993, indgav sagsøgeren den 23. juni 1993 et dokument med overskriften »ansøgning og klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1 og 2« vedrørende alle de afgørelser om udnævnelse, der var truffet før 1991, til stillinger, der kunne medføre en forfremmelse, som han havde ansøgt om, og som var blevet truffet uden sammenligning af hans fortjenester og bedømmelsesrapporter med de øvrige ansøgeres.

Formaliteten

Retten skal henvise til, at afslagene på klagerne af 11. februar og 25. marts 1993 samt kravene om erstatning for manglende begrundet svar på disse klager allerede har været genstand for sag T-506/93 og er blevet påkendt ved dommen af 21. februar 1995 (nævnt ovenfor). Heraf følger, påstandene i nærværende søgsmål derfor må afvises, for så vidt de er blevet påkendt ved den nævnte dom, og at der derfor kun skal tages stilling til, om påstandene vedrørende dokumentet »ansøgning og klage« af 23. juni 1993 kan admitteres.

I henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 2, kan en klage kun antages til realitetsbehandling, såfremt der for ansættelsesmyndigheden i forvejen er indbragt en klage efter artikel 90, stk. 2, inden for den deri fastsatte frist.

Med hensyn til påstanden om annullation finder Retten, at dokumentet af 23. juni 1993 med titlen »ansøgning og klage« er en klage, for så vidt det er rettet mod afgørelserne om udnævnelse og forfremmelse. Det står dog fast, at alle de afgørelser om udnævnelse eller forfremmelse, som bestrides i nærværende sag, er truffet før 1991. Heraf følger, at klagen er indgivet efter den frist på tre måneder, der er fastsat i vedtægtens artikel 90, stk. 2.

Retten finder dernæst, at sagsøgeren ikke kan hævde, at fristen for at indgive en klage over en afgørelse først begynder at løbe på det tidspunkt, da han opdagede den mangel, som denne afgørelse hævdes at være behæftet med. Da reglerne om frister for indgivelse af klager og for søgsmål nemlig som hovedregel er ufravigelige, skal eventuelle undtagelser eller fravigelser fra disse fortolkes indskrænkende. Den blotte omstændighed, at sagsøgeren senere har opdaget et anbringende eller en omstændighed, der allerede bestod, kan i princippet ikke sidestilles med en ny omstændighed, som kan berettige, at søgsmålsfristerne på ny begynder at løbe, da man ellers ville gøre indgreb i retssikkerheden. Heraf følger, at annullationssøgsmålet vedrørende udnævnelser og forfremmelser, der er sket før 1991, må afvises.

Henvisning til: Retten, 21. februar 1995, sag T-506/93, Moat mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 147.

Med hensyn til erstatningspåstanden finder Retten, at for så vidt den går ud på erstatning for det tab, som sagsøgeren hævder at have lidt, fordi han ikke er blevet udnævnt eller forfremmet, er de nøje forbundet med påstanden om annullation. I betragtning af, at den sidstnævnte påstand må afvises, må denne påstand ligeledes afvises. For så vidt den imidlertid går ud på erstatning for det tab, som sagsøgeren hævder at have lidt på grund af det manglende begrundede svar på hans klage, skal det blot fastslås, at der ikke forud for denne er forløbet en forskriftsmæssig,

administrativ procedure i henhold til vedtægtens artikel 90 og 91, og at den følgelig må afvises.

Henvisning til: Retten, 24. januar 1991, sag T-27/90, Latham mod Kommissionen, Sml. II, s. 35; Retten, 6. februar 1992, sag T-29/91, Castelletti m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 77.

Konklusion:

Sagen afvises.